

Slovo úvodem

Užívejte světa, blíží se kometa...

Nějak se nám ti kosmičtí tuláci s koncem století a tisíciletí na obloze nebývale množí. Pomineme-li slavnou Halleyovu kometu z před jedenácti let (to to ale letí...), tak v čerstvé paměti můžeme mít dvě viditelné komety z minulého roku. Počátkem roku to byla kometa Hyakutake a na podzim Kopff. Ovšem ani jedna se co do viditelnosti nemůže srovnávat s kometou Hale - Bopp, které nám září na obloze v současnosti. A to už je prý na cestě další kometa...

Od pradávna se traduje se, že průlety komet ohlašují velké zvěsti, nejčastěji záporné povahy. Ale zatímco to, co nám přinesou následující léta, se můžeme jen odhadovat, to, co nám přinesou nejbližší dny, je téměř jisté. A nebude toho zrovna málo (viz přehled akcí v minulém čísle). Takže až se pokocháte a novou inspiraci naleznete pohledem na odlétající kometu, nasměřujte svůj pohled také do kalendáře, kde máte jistě vše pečlivě poznamenáno, neb „co nás čeká, to nás nemine“.

Jessie

Vůdcovské zkoušky

Vůdcovské zkoušky DK naší oblasti se konaly 5. dubna v Chrásti u Chrudimi. Mezi tuctem letošních úspěšných absolventek je

i naše hospodářka Lenka Navrátilová (čímž sestře manželce ještě jednou blahopřeji). Ve sboru zkoušejících naše středisko reprezentovaly Eva Vedmochová (táboření) a Dáša Štěpánková (organizace).

Registrace

Bylo by to na dlouhou řeč, zase by se mohlo mluvit o tom, proč to někdo stihne včas a jiný ne atd. atd. Možná se k tomu ještě Demi nebo Dáša vyjádří později. Nyní alespoň základní fakta. Když se podíváte na příložený přehled členů našeho střediska, zjistíte, že nás opět o něco ubylo (13, tj. 8,5%) a že tedy nadále pokračuje sestupný trend naší členské základny. Kdeže je oněch 218 členů z registrace roku 1992 ! Jistěže se tento úbytek dá všelijak zlehčovat či vysvětlovat, ale dle mého názoru je již nejvyšší čas se ho pokusit zvrátit nebo alespoň stabilizovat. Nebo za nějaký ten rok opravdu jako druh „vymřeme“. Není to samozřejmě jen náš problém, týká se celé organizace.

Středisková registrace 1997

Vlčata	23
Junáci	16
Světlušky	26
Skautky	21
Roveři	7
Rangers	8
Dospělí - muži	24
Dospělí - ženy	16
CELKEM	141

Ve středisku tedy momentálně máme 101 členu v dětských kategoriích. Celkový poměr mužů a žen je vzácně vyrovnaný (50% na 50%), ale v dětských kategoriích už 45% ku 55% ve prospěch žen. Podíl „mláďá“ dělá 72%.

Propagace Skauta - Junáka

Ve dnech 3. až 7. dubna proběhla v našem středisku cílená propagační kampaň za získání předplatitelů časopisu Skaut - Junák, který přes vzrůstající úroveň „živoří na úbytě“. Členové střediska ve věku 8 - 15 let obdrželi zdarma propagační číslo časopisu s vloženým letáčkem a objednávkou. Jelikož středisková rada zamítla poskytnutí adres dětí pro tuto akci TDC Junáka, nechal jsem si je jako tiskový zpravodaj poslat na svou adresu a osobně (s podporou rodiny) jsem je doručil na bezmála 70 adres. Bylo to sice šlénství, ale zato jsem opět o něco moudřejší v moravskotřebovském místopise :-)) a dostal jsem se do končin a koutů, kde jsem ještě nikdy nebyl (vřelé díky prozřravé a soukromí svých členů dobře hájící SR).

Dětský karneval

Finišuje příprava na dětský karneval (neděle 13. dubna ve 14.00 v Muzeu). Po již tradičních problémech s „trvanlivostí“ smluv s Kulturními službami M.T. je snad již vše v pořádku a termín **platí!** V neposlední řadě se jedná také o propagaci střediska na veřejnosti, takže řekněte o tom všem svým známým (letáčky visí ve školách a školkách, bohužel však akce nebyla zařazena do Kulturního přehledu) a dostavte se v hojném počtu a v plné parádě. A organizátorům buďtež přáno hodně zdaru!

Jako občasník pro své členy vydává Junák - středisko Moravská Třebová s podporou firem DIATEX, PCservis a STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a grafická úprava: Jessie (J.K.Tyla 5). Zástupce šéfredaktora Darzinka (Západní 57, tel. 5157). Poštovní schránka Navrátilovi, J.K.Tyla 5. Redakční rady vždy v 19:00 na Baráku v termínu střediskové rady. Uzávěrka čísla vždy v neděli po střediskové radě. Toto číslo vyšlo 10.4.1997.

Plavání

Připomínáme termín příštího plavání v bazénu II. ZŠ **22. dubna v 16.00.**

Den země

22. dubna si připomínáme Den země. Nezapomeňte se o něm na schůzce zmínit a ještě lépe zařadit do programu nějakou vhodnou akci. Dobrým vodítkem mohou být např. články ve Skautingu (základní informace např. roč. 35, č. 8, str. 18).

24. dubna - sv. Jiří - svátek skautů !

„Po drátě“ dorazila pozvánka na

II. sraz roverů a rangers v Přelouči

aneb do Tajemného středověku.

Kdy: poslední víkend v dubnu

Kde: Přelouč (15 km západně od Pardubic, hlavní trať 010 Praha - Pardubice).

Co: Sraz převážně pro mladší a střední roverskou generaci u příležitosti druhého výročí založení zdejšího R&R kmene.

Program:

Seznamka.

Velká etapová srazová hra. (s bojovými a strategickými etapami)

Srandahříčky.

Velké překvapko.

Slavnostní oheň.

atd. atd. atd. atd. atd. atd. atd. atd.

Lokalita: Bývale písničky asi 1,5 km za městem. Členitý terén rokle borové lesy, křoviny, písničky (ideální na hry).

Spaní:

ve vlastních stanech na místě srazu

ve velkém stanu na místě

v naší klubovně (1,5 km od místa konání)

Komu: Všem roverům a rangers z celé republiky. Minimální věk je 14 let.

Maximální hranice není stanovena (jak se kdo cítí). Vloni bylo asi 20 účastníků z 5 měst ČR. (letos očekáváme o něco více). Věkové rozmezí bylo 14 - 21.

Zaujalo vás to? Chcete zažít bezva víkend? Nebo máte mladý R&R kmen a chcete s nimi vyjet, aby získali kontakty? Nebo se zajímáte o středověk? (toto však není rozhodně podmínkou) Mate rádi male srazy, kde se stihnou lidé poznat? Spojte se se mnou pro další informace.

Kontakt:

Pavel Matouš - Ink, Pardubicka 132, Přelouč, 535 01, tel: 0457 - 2946 (spíše víkend nebo nechat vzkaz), e-mail: Matousp2@cs.felk.cvut.cz (nejspolehlivější přes týden).

Těšíme se na nové kamarády.

Ink

Kvíčalka k pronajmutí

Po vleklých a neplodných jednáních s několika zájemci o pronájem Kvíčalky na letní tábor v termínu 26.7. - 9.8.1997 byla využita i další moderní možnost - nabídka v junácké konferenci na Internetu. Uvidíme, jestli se nám někdo ozve. Je fakt, že už je možná dost pozdě, ale na druhé straně stále více skautujících lidí má přístup na SÍŤ, takže okruh možných zájemců je poměrně široký.

Pokud by jste snad sami ještě o nějakém možném zájemci věděli, ihned to hlaste Demimu. Z pronájmu Kvíčalky máme samozřejmě ekonomický přínos, nemluvě o tom, že je žádoucí, aby byla Kvíčalka obydlena mezi táborem mladších a roverským.

Jessie

Muzikál - Krysař

(pokračování z minulého čísla)

Krysař a Agnes se do sebe na první pohled zamilují. Oba se však tomuto náhlému vzplanutí brání. Agnes, pro její původ (nesluší se totiž, aby se dcera Ostrovana, zahažovala s někým jiného původu), Krysař proto, že cítí určitě nebezpečí, které by mohl jejich vztah městu přinést. Přesto se však domluví, že spolu po Krysařově práci utečou.

Krysař se setkává se Štěpánem a dozvídá se, že Ostrované přišli z jakéhosi dalekého OSTROVA, na kterém se odehrála blíž neurčená katastrofa. Ani Štěpánův vztah k Ostrovanům není příliš vřelý.

Ve městě je vyhlášen zákaz nočního vycházení, protože Krysař bude vyhánět krysy. Dva zvědavci však zůstávají v ulici. Smrtící flétna ukončí život jednoho z nich.

Krysař se zodpovídá před Starostou a radními za smrt člověka. Brání se tím, že předtím několikrát varoval. Stejně však za svou práci nedostane zapláceno a musí město ihned opustit.

Krysař ale nehodlá opustit město bez AGNES, a tak si pro ni v noci potají přichází domů. Krysařovi se však nepodaří s AGNES prchnout, protože z domu vyběhne rozlíčený STAROSTA, který Krysaře urazí a vyhodí.

Krysař se setkává se Štěpánem a vede s ním tajuplný noční rozhovor. Štěpán je druhý den jako vyměněný, svolává místní obyvatelstvo a vybízí k bouři proti Ostrovanům. Krysař vše z povzdálí sleduje.

Ostrované cítí, že se něco začíná dít. Při poradě v hostinci Starosta prosadí nápad, najmout radši na Krysaře vrahy. Starosta, tím však sleduje vlastní cíl, uchránit AGNES před Krysařem. Ostrované celou situaci s místními zásadně podcení.

Plánovaná vražda nevyjde, protože se vrahové Krysaře zděsí. Dav místních je tak rozvášněn, že začíná demolovat všechno, co se týká Ostrovanů. V zápětí dochází i na lidské životy. Dav, pod vedením Štěpána, zabije mezi jinými i Starostu.

Jako poslední živí Ostrované zůstávají již jen AGNES a JAKUB, nejlepší Štěpánův kamarád. Štěpán je nucen Jakuba zabít, aby ho uchránil před upálením. O to větší vztek dopadá na hlavu AGNES.

Situace vyvrcholí na náměstí, kde dav linčuje AGNES, která je po těžkých úderech do hlavy v bezvědomí a je krátce před smrtí. Ve správnou chvíli se však objeví Krysař, který zkusí dav zastavit. Hněv se však otočí i proti němu. Krysař vytáhne píšťalu a mocně zaduje. Melodie pozabíjí všechny, kromě AGNES, protože je v bezvědomí.

Náměstí je pokryto mrtvolami. Uprostřed stojí Krysař. Přichází záhadný Stařec a představí se. Je to OSUD. OSUD Krysaři sdělí, že on si ho vybral jako prostředek k udržení rovnováhy mezi lidmi a přírodou. Pak Krysaře vyzve, aby odešel s AGNES někam daleko a zkusil začít nový život. OSUD bere Krysaři píšťalu.

Krysař a Agnes odcházejí liduprázdným světem kamsi do daleka. KONEC.

Hlavní představitelé: KRYSAŘ - Daniel Landa, AGNES - Lucie Bilá, ROZI sestra AGNES - Linda Finková, OSUD - David Matásek.

Při naší smůle byla alternace taková, že z hlavních představitelů hrál pouze David Matásek. Musím ovšem poznamenat, že výkony jiných alternujících herců byly naprosto dokonalé a na působivosti představení to v ničem neubralo.

Příště: DRACULA

Aladin

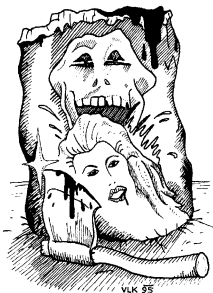
Poezie - perličky z LT 1993/4/?

(pro pamětníky i ty druhé)

Pakliže jsem plamennými slovy vyzývala onoho večera na Třeskan pártu přítomné i nepřítomné potencionální básníky k vyvíjení aktivního úsilí na poli autorské poezie pro Třeskan, mám za to, že osobní příklad je v takovém případě naprosto nutný a pro ostatní kolegy literáty takto i svým způsobem zavazující.

Prohrábla jsem ve své skřínce poličku a v zaprášeném pořadači pod písmenem „S“ - viz skauti - jsem ke svému překvapení našla umaštěné, hlinou zmazané archy tvrdého papíru a na nich jakési veršičky bezprostředně se vážící k onomu, již zmíněnému táboru.

Snad Vám nyní, vytrženy z kontextu tehdejších pohmutých událostí, přijdou ještě k chuti a nepřejde Vás po nich chuť - k veršování ani k jídlu. Tu je máte:

Eva ulekaná

Černou tmou dnes tančí mátohy a strašidla, čarodějky startují svá vzdušná plavidla.

Na latrínu v noci chodit neradno, mohl by Tě nakrásně i hejkal ukradnout.

Naše Eva nepotřebuje však žádné běsy, stačí, když to náhle strašidelně praskne v peci.

Chceš-li Evu ukrutánsky vylekat, zkus ji tedy znenadáni polechtat.

Stačí malá myška, co se šustne na cestě, Eva skáče do výšky bez tyče i přes dvě stě.

Žabky, které v noci zpívají své kuňky, připadají Evě jako Jóžin z tuňky.

Zvuky lesa, když větrné je počasí víc než stádo černé naší Evu vyděsí.

Přesto všechno nutno říci na její obranu, když je nouze nejvyšší, vyjde večer klidně sama ze stanu.

Hlídku vzornou zmate než bys řekl švec a dívky zařídí, že v kuchyni nezůstane žádná věc.

Noční přepad tábora se zdařil jenom díky ní, nemůžeme ji přece nazvat strašpytelkyní.

Nechte na hlavě, vždyť Eva to je klasa, však lekat umí se, že srdce v těle jásá.

Po tomhle táboře, na němž jsem si jako první žena v historii Kvičalky vyzkoušela roli vedoucí tábora a bratři junáci lkali, že „běda mužům, kterým žena vládne!“, tak po tomhle táboře mi neopomněl Aladin s notnou dávkou škodolibosti sdělit, že mě Kamzíci nemohli „ani cítit“. Do jaké míry to byla pravda a jaký byl můj skutečný vztah ke skvělé družině Kamzíků, to dokládá autenticky tato óda, složená na jednoho z jejích členů:

Junák Vít'a

Skautíci jdou! Na mou duši, hleďte, jak to hochům sluší!

Tu je Martin a tu Jirka, Vladan dlouhý jako sirka.

A před nimi Vít'a v klusu, ten nezavře nikdy pusy.

Jen koukněte na junáka, co se v lese nahuláká!

Nebojte však! Vít má duši, ten ví, co se sluší!

Na mravence nešlápne, když, tak slza ukápně.

Větve nikdy neláme, když v přírodě běháme.

Má morseovku v malíčku a kápězetku - krabičku.

Jeho kroj - no to je krása! Činovnícké srdce jásá.

Mrštně běhá, cvičí, skáče, písniček zná jako ptáče.

Do práce je jako drak, dělejte to taky tak.

Je to junák, jak se patří, všichni lidé - jeho bratři.

Ani slůvkem neodsekne, když mu Vojta něco řekne.

K dívkám „džentlmen“ je pravý, sloužit jim ho neunaví.

Po táboře sbírá klípky, stále dělá dobré vtípky.

Orlíci jsou prostě borci, přenocují na Krmelci.

Orlí péra? To je hračka! Dobrá práce - naše značka.

Znají stromy, bylínky i ty broučky malinký.

Vít'a kabrnák je pravý, ke svým bratrům takto praví:

„Víte, hoši, bratři milí, přiznám se vám v této chvíli ze všech dívek v táboru uznávám jen Barboru!“

Kterak Vojtovi zabylo špatně

Na táboře máme práce dosti každý sobě zmáhá lopotou tou kosti.

Užijeme si také dosti hladu, když taháme denně na topení kládu.

Chleba zbaští nenasytí Kamzíci, sádlo se jim potom leskne na líci.

Čekala nás tuhle noční akce, poslední sklouz' krajíc do žaludku hladce.

Příběh' taky Vojta ke kuchyni:

„Mám hlad, že bych snědl vlastní tchýni!“

Demi praví: „Je tu buřtů věnec pro gurmány však též buřtík utopence!“

Vojta, neboť hlady sotva dýchá, vidličkou už do buřtíka píchá.

Slupl ho jak nic, jak malinu.

Komu dávat jeho žravost za vinu?

V noci Vojtu budí pocit neblahý, žaludek mu škrundá jako ptáček zpěvavý.

Zbytek noci v klusu Vojta strávil, byl rád, že ho buřtík hnedle neotrávil.

Táborem se rozléhaly rány stanovými vrátky.

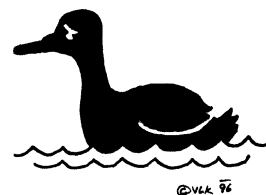
Po celou noc trénoval běh sem a zpátky.

Dneska už má opět úsměv na líci, na večeri chodí dřív než Kamzíci.

Když však vidí utopence, říká:

„To skočím rač dobrovolně do rybníka.“

Slunce v duši. Vaše Bára.

Kachny

Zimní táboření aneb Gymnastiku nesnáším (a všichni to ví)

Určitě jste se zasmáli článku "Zimní táboření", z minulého Třeskanu. Já bych však chtěl vyvést z omylu, já jsem totiž na této akci nebyl!

Mrzí mě, že jsem na tuto akci nemohl jít, měl jsem totiž domácí vězení za to, že jsem dostal "4" z gymnastiky a rodiče to nepřenesli přes srdce ... při mé přezdínce...

Chtě - nechtě se to dostalo na veřejnost a Aladin s Vojtou a rádcema asi neměli na práci nic jiného, než mě celé táboření jenom pomlouvat a pomlouvat... A že mi nevěříte? Řešení je jednoduché, stačí se jenom podívat na účast pod článkem "Zimní táboření".

Tarzan

Uložit či neuložit?

V jednom z nedávných Třeskanů bylo možno spatřit Eliščin článek (v EKO-KOUTKU), ve kterém psala, že vše co si na počítači napíšeme - nebo co nám tam napíše někdo jiný - si máme raději uložit. Já jsem dnes procházel články, které už zabírají zbytečné místo, a tu jsem se zarazil nad souborem s názvem LANG.CDR, který jsem našel ve své kartotéce...

Milý Tarzane,

tímto Ti oznamuji, že již brzy budu nucena zažádat o rozvod, neb můj vyvolený Robert nyní učinil totéž a tedy nic nestojí v cestě našemu sňatku a poté společné cestě životem.

Byl jsi mi dobrým choťem, miluju Tě...

Lenička

...a tak Tě, milý čtenáři prosím o radu:

Smazat či nesmazat, to' otázka?

P.S. Vše, co kdy řeknete, nebo napíšete, může být A BUDE později použito proti vám.

Tarzan

V redakci Třeskanu za deset let

(scénka z Třeskan párty 1. 2. 1997)

Jak jsem slíbil v minulém čísle, dávám k dobrému scénář scénky, kterou jsme se hráli na T-párty. Možná ne všemu tam bylo dobře rozumět, a kromě toho - určitě lépe píší než mluvím...

Prostředí: pracovna šéfredaktora Třeskanu, stůl, 2 židle, telefon

Motto: Za šéfredaktorem (Jessie) Třeskanu, který se mezitím stal nejčtenějším periodikem u nás a vychází v obrovském nákladu, přichází udělat interview redaktorka Vlasty doktorka Zorka Horká (Lenka). Obligátní rozhovor je neustále přerušován telefony a vstupy sekretářky (Barbora).

Nosný rozhovor např.:

- přivítání a představení redaktorky
- "poslyšte, jak se tak na Vás dívám (redaktorka má „šílenou ránu“), tak se ani nedivím, že to jde s Vlastou skopce..."
- na oplátku „jedovka“: "Je pravda, že byl Třeskan původně rozdávan zdarma, nebo dokonce že ti, co ho četli, dostávali zaplacení?" "To jsou pomluvy konkurence, Třeskan šel od počátku nadračku..."
- atd. v obdobném duchu

Vstupy sekretářky Martinky (několikrát vstoupí do pracovny s nějakým papírem, ale je odehnána vždy stejnými slovy: "Zkrátit o polovinu, přepsat!")

Telefonické vstupy (dotyčný jakoby volá, šéfredaktor hlasitě odpovídá):

Strouhal: "Kdo že volá, pan Strouhal? Á dobrý den pane kolego... Jestli můžete přetisknout reportáže z minulého Třeskanu v Moravskotřebovských listech? Ale to víte, že ano, a že jste to vy, tak grátis, já jsem patriot a také nezapomínám, jak z nutných poměrů jsem vzešel..."

Demi: "Á sám starosta Junáka... Jakkap se máš bratře Demi? A čím můžeme posloužit? Že bys chtěl otisknout svůj nový seriál "Kam za erotikou"? (smích) Ale jistě, jsme domluveni, budeme ti rezervovat po deseti stránkách v příštích pěti číslech. Nazdar!"

Personální oddělení: "Cože Madluška že by od nás chtěla odejít? Těch 30 tisíc měsíčně že se jí zdá málo? Tak jí proboha 10 přidejte, o naši jedničku přeci nemůžeme přijít! Apropó - ať se u mě stává... ale ne teď hned, myslím večer ke mě domů... ano jako obvykle..."

Efka: "Ahoj Efko... cože, kdože se pořád domáhá rozhovoru pro Hudební okénko? Karel Gott? No Efko, já nevím, nebude to trošku pod naši úroveň? Ještě to zvaž..."

Darzinka: "Čauvec Darzinko, tak koho zrovna kritizuješ? Že píšeš reportáž o vykopávkách na Kvíčalce? No já nevím, ale bude to někoho zajímat? Víš, aby to mělo nějakou šňavu? Co že jste vykopali? Myslivce? To je ale spíš hororový námět pro Vladana, né? Jo flašku myslivce, tak to jo, o tom napiš, to lidi žerou..."

Kelišky: (Martinka přinese list papíru a tentokrát se nenechá odehnat) Proboha, co to je a proč to tak smrdí? (Martinka pošeptá odpověď do ucha). Poslední Eko-koutek? A že teď Kelišky používají místo inkoustu králičí moč? Opravdu nevím, nevím, jestli to ty holky s tou ekologií už trošku nepřehánějí...

Johan: Kdo že, ministerstvo financí? Že mě přepnete přímo na pana ministra? Dobrý den pane ministře, co si přejete...? Že byste rád viděl naše účetnictví? Ale to snad... Kolik jste to říkal, že dlužíme státu na daních? Proboha, Johane, neblázní, vždyť to nás úplně zničíš! Že když jde o peníze, tak neznáš bratra? Ale to je, to je úplně k o n e c !

Pozn.: Pozorný čtenář si jistě povšiml, že tento scénář neodpovídá zcela tomu, co bylo předvedeno na T-párty. Samozřejmě jsme improvizovali, jak to jen šlo, a v „reálu“ se objevila celá řada okamžitých nápadů. Obzvláště Bára je v tom přebornice - např. k původní sekretářce Martince ještě „nastrídačku“ hrála poněkud upjatou druhou sekretářku paní Martinovou apod. Doufám, že se shodneme na tom, že to nebylo na škodu věci a že jste se bavili aspoň tak dobře, jako mi při přípravě scénky.

Jessie

BUDISLAV

aneb

Reportáž o akci 5. oddílu

Zdravím vás všechny, kteří nestiháte stejně jako já. Zdravím však i ty, co jsou naprosto v pohodě a mají spoustu času, i když si myslím, že vás není valná hromada.

S naším pátým oddílem jsme ve dnech 21. - 23.3. podnikli výpravu na Budislav. Vyjeli jsme jako odzbrojená posádka čtyřmi auty, z nichž nejkomfortnější byl Járův *Žlutý d'ábel*.

Na Budislavi, v jedné docela velké a hlavně teplé chatě, nás už čekali tamnější chlapi, aby Evě předali klíče do zámku různého druhu. Děti se ubytovaly, a jelikož jsem nemohla najít druhý prášek do pečiva, vyrazili jsme do obchodu. Tam jsme víceméně přitíkali tři minuty před zavírací dobou, ale prášky (jenom za korunu) jsme vzali radši dva.

Večer děti běhaly po chatě sem tam, hráli jsme s nimi různé hry... Ono zabavit patnáctero malých dětí je pěkná fuška, ale posléze dobrý pocit. Moc tedy nechápu S.O.Kolíky, jak si dokáží poradit na výpravě se třiceti klukama, natož s takovým Olasem, Kakancem nebo Kastym...

Ještě vám tu oznámím jména těch, kteří celou akci ochutili svojí přítomností:

7 Muchomůrek - Janča, Terka, Barča, Zuzka, Staňa, Peťa, Ivča

8 Včelek - Irča, Deny, Gabča, Lucka, Kamča, Milouš, Bohouš a Janča

Velčáci a nezávislí (myslím na družinkách) - Hanka, Peťa, Tarzan, Eva, Jára a Pavel

A abyste byli napjatí, co se dělo dál, jako že se toho dělo hodně, zde končím. Počkejte si do příštího Třeskanu, ale už ne na můj článek, anobř Tarzanův (moc vás prosím, rozhodně mu všechno nevěřte !).

Pokračování příště.

Madla

Notime action

aneb

Helvíkov - únor '97.

... tak se nazývá výprava, která se nesla ve znamení kamarádství a velice, velice a do třetice velice dobré nálady. Ve dnech 21. - 22.3 se uskutečnila výprava na HELVÍKOV, tentokrát šlo o oslavu narozenin Jirky Nečase Notimeho. Odjezd byl na dvě etapy. První (Jura, Honza H., Vladan, Peťa M. - dále jen Maty, a já), odjela v 16¹⁵ od zámku. Netrvalo to dlouho - ještě jsme ani nevyjeli ze Třebové - a už jsme si připadali jako jedna velká rodina. Dokázali jsme si, že lidi se mohou sblížit i bez alkoholu. Cesta do Svitav uběhla rychle. Až v Petrušově jsme potkali partu holek, které právě rozdělaly fantu a to chytli prvního stopa = nás.

Háček byl f tom, že měli psa, který se JOS-SIMU (= Honzovi), moc nezamlouval, a proto na to náš osobní řidič Notime raději dupl a jeli jsme dál. Cestou jsme se ještě stihli zastavit v hospodě, kde jsme !!!HRÁ-LI ŠIPKY!!!. Na chatu jsme dorazili asi v 18.00, to tam už čekal záhadný motorkář, ze kterého se záhy vyklubal Peca Švestka. Asi za hodinu dojela další čokoládka ve složení MLHOVI (Peťa + Miluška), Jirka Cica, Katka a Mařena.

Večer se nesl v atmosféře nevázané společenské zábavy, v důsledku které se Jossi s Cibou váleli v přátelském obětí na zemi a potom v posteli, dokud Cico nevyměnil Honzu za Švestku, Mlhovi se váleli ve sprše, Vladana jsme po namáhavém hledání našli venku, Matyho v botníku a Juru s Kačou v posteli. Zábava pokračovala až okolo 2.00, kdy se většina společensky unavených trosek začala probouzet k životu, další oficiální večerka měla být v 5.00. Avšak přes Švestkovi řeči se nedalo usnout. Klid nastal až v 6.00, kdy Peca zmizel, tak záhadně, jak se objevil, a možná někde žije dodnes. Mimochodem, moc dobře jsem se nevy spal, protože Matoušek se moc roztahuje. K životu jsme se probouzeli různě, ale určitě jsem byl mezi prvními, protože když jsem v 10.00 vlezl do té nory, která měla sloužit jako hotelový pokoj pod záminkou, že tam pustím trochu denního světla a čistého vzduchu, byl jsem korunován výrokem Honzy Joss. Hájka: "TARZANE, ty nejnom ze seš skaut, ale tobě i ŠIBE !!!" Ale zpátky k věci. Nejpozději vstal asi oslaveneček, který k tomu byl pod částečným psychickým nátlakem své něžné polovičky donucen (potřebovala totiž odvést "na stopa"). A tak jsme si zrovna dali v Petrušově oběd a celý zbytek výpravy tam škodolibě nechali o jedné plechovce párků. Celé odpoledne se hrály karty (o peníze), a já jsem spal. Teda, spíš jsem "VÁLEL PROSTĚ-RADLA", protože paní majitelce bychom asi těžce vysvětlovali, že jsme nepoužili ani jedno... Odjížděli jsme asi v 17 hod. A cestou nazpět jsme se opětovně zastavili na šipkách. Domů jsme jeli přes Novou Ves. Konečná byla u večerky, a když se všichni rozutekli do svých vyhrátých domovů, jeli dva ODPADLÍCI (já a Jura) ještě na ARAL dát do pořádku auto.

Tarzan

Poznámka:

Tak co na to říkáte? Článek do skautského časopisu jak když vyšije, že? Přiznám se, že moc nechybělo a poprvé jsem porušil svoji zásadu NECENZUROVAT! Ale pak jsem si řekl, že Třeskan etou inteligentní lidé a že si názor udělají i bez mých zásahů. Takže je to na Vás. Pro mě je to horký kandidát na příštího „Černého Petra“.

Jessie

Krátká zpráva o zlatu na Aljašce

Ano! Je to pravda! Ten kousek země, o němž se ti drsní mužové zmiňovali s ohnivým leskem v očích, prý ukrýval poklady, o kterých se nám nezdálo ani v tom nejmodřejším snu. Že jejich řeči nebyly jen prázdným tlacháním koňských handlířů, dokazovaly ty hrsti dolarů, který rozhazovali, jen tak, do vzduchu.

Proč nezkusit štěstí? Jestli nějaké je, tak čeká určitě tam, v kraji zvaném Telecí, na úpatí Žďárských vrchů. V tomhle kraji se už nerodí drsní mužové hledající nebezpečí, zlato vylákalo z vyhrátých domovů nakonec jen dvě dívky, Matlu a Zuzlu, obě jsou hrdé nositelky řádu prtů.

Nuže tedy. Po střeleckých závodech na ranči Old Shatterhand se vydaly až tam, kde koleje železného oře končí. Psal se 1.3.1897. Přijeli pozdě, na ranči Maděra již byla spousta dychtivých zlatokopů. Po náročném dni se tu sešli a vzájemně si dávali kožešinky, znamenají přátelství. Pak šli spát, zítra je čekal těžký den.

Matla a Zuzla věděly, že chtějí-li si skutečně něco vydělat, musí se přilepit na partu silných chlapů. Matla se svou televizní anabází (*promiň, Matlo*) dostala ke svitavské trojici Breberka, Max, Zdena. Zuzla, neboť není pověřivá, odešla k Malérkovi s Chroustem. Poslední skupina byla vybavena Kolouškem, Plecháčkem a Pepou. Dnes měli dojít k Jezeru překvapení. Cestu znali jen dva stařešinové, rozhazovali dolary a nenápadně zlatokopům značili cestu. Zovali se Blesk a Marek.

Toto je z cestovního deníku Zuzly.prt.a:

...snad jsme byli v nemilosti aljašských dobrych sil, snad před naši mysl zlí skřítkové rozprostřeli hustou mlhu, snad to tak mělo být. Zbloudili jsme. Na soutoku Králičího potoka a řeky Yukonu jsme se omylně vydali proti Yukonu, místo abychom sledovali tajné stopy proti proudu Králičího potoka. Záhy jsme zjistili, že jediná skupina Matly&spol. jde dobře za Bleskem. Slunce však svítilo stejně na všechny strany, stíny dřepěly pod náma. Šli jsme stále dál a řeka námi pronikala stále víc...

Svratka

Ledabylost říčky ukolébává poutníka v klidné nerozváznosti olizuje břehy a obtáčí se kolem kamenů a obtáčí se kolem kamenů Poutníku, přejdi přes práh a nech' se unést vášní jež je bledá a nespoutaná Řeka vstává pro ptačí zpívání svým větvím se uklání a jejich shledání vlastně nic nebrání

... Tolik z ohmataného sešitku. Zpět k suchým faktům. Utrmácení se vrátili na Maděru. Později přišli i Matlovci. Blesk a Marek. Ani oni k Jezeru překvapení nedošli. Avšak kapsy měli plné doláčů. Nastala chvíle, kdy měli neboží zlatokopové přijít o své dolary v hazardních hrách. Večer pozvolna mizel a noc vábila svým tichem ke zpěvu. Pomocí něj se prokousali až k uplakanému jitru. Pondělí 3.3.1897. Dnes se vše rozhodne. Tři potoky v blízkosti ranče Maděra byly plné zlatých valounek. Každý *kleim* bylo nutno označit, pak zahlásit magnátu Kečupsonovi, který zapisoval zisky zlatokopů. Pak vše skončilo.

Konečně je dozvěděli, kolik si vlastně vydělali. Jaký podvod !!! Kurs byl tak špatný a jedna unce zlata měla hodnotu pouhých 5 dolarů. Ti, co měli nejvíc *kleimů*, se ocitli rázem na mizině. Štěstí si vybralo Matlu, Breberku, Zdendu a Maxíka, aby na ně usedlo, vyhráli. Kdo byl po nich? Malérek & spol. A po nich - Koloušek & spol.

...ranč se otfásá v základech, ozvěna se stále vrací, hvízdá, ruce se chvějí a mysl se zmitá v tom děsném kolotoči. Let časem...

Je podnělí 3. 3. 1997. Společnost mladých perspektivních lidiček se rozchází do vyhrátých domovů. V autobuse opět podmračený řidič, na nebi podmračené dusící se Slunce a lidi kolem nevědí...

Jen nám v kapse cinká pár ukradených valounek. Jsou pravé.

S přáním nejhezčího jara se loučí

Zuzla.prt

Pozor! Pozor! Pozor!

Lidičky vzhledněte k nebi! Svítí na něm milióny krásných věcí - Slunce, jeho příživník Měsíček, hvězdy. Avšak v těchto dnech oblohu navštívila krása nevšední. Rozpustile pohazuje zlatými vlásky a honí se s Oriem po večerní obloze. Komete. Sotva se k nám přiblížila, už se má zas k odchodu a její zvonivý zpěv se rozezná vesmírem. Zmizí a zůstanou jen vzpomínky. Nevěřte tomu, že Hale-Boppova komete jsou jen kusy ledu, běžte se večer podívat, Orion vystřelil zlatý šíp.

Matla & Zuzla

Pro chytré hlavičky...

Výsledek IQ testu (Akce Ťuhýk) z předminulého čísla:

Jelikož se v řadách mladých i starších sester, ba i bratrů nenašel nikdo s hladinou vědomostí námi požadované velikosti, prozradíme vám řešení naší hádanky logického charakteru sami:

Půlnoc nebila z věže dolů bim bam bim bam bim bam bim bam bim bam bim bam (tedy **13x**), ale jen bim bam bim bam bim bam bim bam bim bam (tedy **12x**). Neboť půlnoc = 12 hodin nočního času. Určitě jste na to přišli, jen jste o tom nevěděli. Zkrátka nevěšte se, příště vymyslíme něco lehčího.

S úctou k vynálezci žárovky vaše

Matla & Zuzla, obě prt

První pomoc ? Pomoc !

Rád bych Vás informoval o proběhnutí akce, kterou jsem zorganizoval sám na své triko s hlavními aktéry této akce: skauty a skautkami našeho střediska.

Jak se tento nápad zrodil a o co vlastně jde?

Je to velmi (s)prosté. Schyluje se k Svojsíkovu závodu a já jako (teď) si trochu zafandím) "stálý" rozhodl na první pomoci ve Svojsíkově závodě jsem se rozhodl, že vyzkouším naše nejstarší svěřence z tajů (pro některé velmi dobře schovaných tajů) první pomoci.

Jenže ještě před písemným testem u první družiny jsem zjistil, že zásady první pomoci již z některých úplně vyprchaly. Proto jsem přikročil k razantnímu opatření - všichni budou "seznámeni" formou přednášky o zásadách a tajích první pomoci a pak proběhne onen zmíněný test.

Po dlouhých domluvách s vedoucími a rádcí družin proběhly ve dvou měsících přednášky a následné lehoučké testy.

Jistě si mnoho z Vás řekne: **PROČ ???**

Na tuto velmi častou otázku (hlavně u malých dětí) se nedá tak jednoduše odpovědět.

Zásady první pomoci jsou jednou z nejdůležitějších znalostí skautů a trůfám si říct, že i u inteligentních lidí. Jenže je mi jasné, že studiem záladností první pomoci se asi nikdo z vás nezabývá ve svém volném čase. A to vůbec nemluvíme o starších skautech !? Proto jistě není na škodu, oprášit si staré znalosti ve svém myslícím ústrojí (pokud

nějaké je, že?) a nutit i své svěřence poznávat první pomoc, rozhodně to není zbytečné. Teď před Svojsíkovým závodem je to velice aktuální. Po zkušenostech z minulých let vím, že naši svěřenci nemají dost dobré znalosti první pomoci. A proto se snažím jejich znalosti doplnit a rozšířit alespoň takovouto formou.

Tím samozřejmě nechci říct, že rádcí a rádkyně od družin nedokážou své "děti" ničemu naučit, to vůbec ne. Jen jsem je, jak se říká, načapal na hruškách. Přistihl jsem je dostatečně nepřípraveny na Svojsíkův závod. Myslím, že máme spoustu dobrých členů, kteří mohou závodit a také mohou vyhrát, a tak udělat "reklamu" našemu středisku ve světě. Jenže to jsem se dostal už moc daleko, kde ještě nejsme, ale můžeme být, jsem optimista.

Vraťme se ale zpět k mému testíku a obsahu přednášky.

Přednášky proběhly buď na schůzkách nebo o weekendech. Trvaly asi 2 - 2.5 hodiny, ve kterých jsem stihl sdělit přítomným zajímavou formou to, co myslím, že bude předmětem zkoušky na SZ. Nezasvěceným mohou sdělit některé otázky, na které museli děti napsat odpověď. Pokuste se i vy jen tak cvičně pro sebe odpovědět si na tyto otázky:

1. Jmenujte tlakové body na těle.
2. Jmenujte odsuvné polohy
 - a) při velké ztrátě krve
 - b) při poranění páteře
 - c) při vážném poranění břicha
3. Jmenujte 3 typy umělého dýchání.
4. Napište poměr vdechů a stlaků při první pomoci při 2 záchráncích.
5. Rozdíl mezi úžehem a úpalem.

Tak co, jak to šlo? Odpovědi neuvádím, protože všichni jste držitelé zdravotnického osvědčení a kdybych je napsal, mohli byste se urazit a to bych nerad.

Jen ještě uvedu, co jsem se dozvěděl od dětí: hlouposti bylo mnoho, ale některé jsou hlouposti na druhou a to např. „úpal je při práci v ohnivém prostředí, z žíly vytéká světle modrá krev nebo postiženého odtáhne na teplé místo“ aj.

A ještě hodnocení:

zúčastnily se tyto družiny: Pomněnky, Jitřenky, Myšky a Kamzíci (o Ostřížích jsem do minulého měsíce nevěděl, zda budou, nebudou či co bude, tak jsem je vynechal. Pokud mají jejich rádcí zájem - nechť se se mnou spojí - ještě je čas).

Několik nejlepších jednotlivců:

Dana Blahová	Jitřenky	24.5 b
		z 27 možných
Kafka.....?..	Jitřenky	23.5 b
Jitka Vojtková	Jitřenky	23.0 b
Jolana ...?..	Jitřenky	22.0 b
Luděk Strouhal	Kamzíci	20.5 b
Vašek Odehnal	Kamzíci	19.5 b
Eva Hlaváčová	Jitřenky	18.5 b
Alice Procházková	Pomněnky	17.0 b

Průměry bodů jednotlivých družin na jednoho člena:

Pomněnky	4 pišící členové	průměr 12 b
Myšky	4 pišící členové	průměr 13.9 b
Kamzíci	6 pišících členů	průměr 12.6 b
Jitřenky	9 pišících členů	průměr 16.1 b

Poznámka autora:

Samozřejmě, že se objevili i talenti, kterým test šel od ruky tak, že získali neuvěřitelné 3 (slovy --tři--) body z 27 možných. Možná, že je trochu škoda, že se nedokázali dohodnout v družinách a na přednášky přišlo pouze minimum posluchačů - za vyposlechnutí pár "keců" o zdravotně přece nikdo nic nedá - a vidíte, našli se i taci, kteří by dali nevíme, jen aby se ulili. Tyto údaje myslím mluví za vše.

Děkuji všem, kteří se této akce zúčastnili a všem vzkazuji, že **nikomu nikdy a nikde nedám pokoj** ze zdravotnědou.

Johan

Významní vůdci v našem středisku

Ing. Josef Pivec - Jožka

Narodil se 25. 12. 1919 v Obrnicích u Mostu jako druhý potomek v rodině železničáře. Otec se jmenoval Josef Pivec, byl výpravčím na obrnickém nádraží a matka Božena byla s dětmi doma. Jožka měl sestru Helenu, která byla asi o rok a půl starší než on. Rodina bydlela v Obrnicích až do roku 1933, kdy byl Jožkův otec přeložen do Kolína.

Základní školu, tehdy to ještě byla tzv. obecná škola, vychodil Jožka v Obrnicích. Po základní škole začal navštěvovat gymnázium v Mostě. Zde studoval asi tři a čtvrt roku a poté, co se rodina v roce 1933 přestěhovala do Kolína, přechází na reálku v Kutné Hoře. V Kolíně sice bylo gymnázium, ale jiného typu, proto nemohl Jožka chodit tam. Na reálce v Kutné Hoře také Jožka roku 1937 úspěšně maturoval. Po maturitě odchází na doporučení svého strýce, který jako člen agrární strany tvrdil, že zemědělství má velkou budoucnost, na Vysokou zemědělskou školu do Prahy. Školu navštěvuje až do uzavření vysokých škol německou okupační mocí 17. listopadu 1939.

Stejně jako všichni ostatní vysokoškoláci, kteří nedobrovolně přestali studovat, tak i Jožka si musel najít nějaké zaměstnání. Šel

tedy k dráze, kde pracoval jeho otec. Nastoupil v Kolíně jako, jak se tomu v té době říkalo, „dělník ve vyšších službách“ a byl zařazen k odboru pro udržování dráhy. V praxi to znamenalo náročné venkovní práce v kolejistkách. Neboť ale k dráze přišlo bývalých vysokoškoláků více, byl zanedlouho přeřazen na kancelářskou práci, konkrétně jako zásobovač traťových dělníků.

V roce 1943 začala německá okupační moc přesunovat mladé svobodné lidi z Protektorátu Čechy a Morava na tzv. nucené práce do říše. Tomuto transportu se nevyhnul ani Jožka. V roce 1943 byl přesunut z naší vlasti spolu s dalšími asi třemi tisíci lidmi. Jožka byl nuceně nasazen v tzv. samostatné službě k Deutsche Reichs Bahn (Německé říšské dráze) v Königsberg - Neumark, nedaleko Štětína, jako výpravčí. Později zde pracoval jako dispečer a řídil provoz na místním nádraží a trati od Štětína až po Drážďany.

V lednu roku 1945 obsadila Königsberg, po krátkém nočním útoku, Rudá armáda. Těsně před útokem se podařilo většině německého obyvatelstva prchnout narychlo přistaveným evakuačním vlakem. Jožka v Königsbergu, podobně jako menší část starousedlíků, která nechtěla nebo nestihla opustit město, zůstal. Při ruském útoku se schoval spolu s rodinou, u které se při svém pobytu v Königsbergu stravoval, ve sklepení jejich domu. Po několika dnech, kdy ruští vojáci neustále prolézali domy a stávali se čím dál tím neodbytnějšími, se odtud Jožka rozhodl odejít. Potkal se s mladou holandskou dívkou, kterou od vidění znal. Jmenovala se Nonni a pracovala jako nuceně nasazená v kanceláři místního pivovaru. Oslovil ji a dozvěděl se, že se i s rodiči a tříletou sestřičkou, kteří sem za ní přijeli, ukrývají ve sklepech jednoho domu na předměstí. Po krátké rozmluvě se k nim Jožka přidal. Přestože se v ulicích Königsbergu pohybovalo nemálo ruských vojáků a venku nebylo tudíž příliš bezpečno, musel Jožka čas od času vyjít z úkrytu, aby sehnal něco k jídlu. Když se jednou s trochou jídla vrátil zpátky do úkrytu, potkal francouzského důstojníka (fr. důstojníci směli v Německu nosit uniformu). Pozdravil jej a dal se s ním do řeči. Dozvěděl se od něj, jaká je vojenská situace a že pobyt zde v Königsbergu se stává den ode dne nebezpečnějším. Na Odře prý budou svedeny další tuhé boje. Rozloučil se Francouzem a při svém návratu si všiml na dvoře jednoho opuštěného hospodářství volně se popásajícího koně a staré bryčky. Zapráhl koně, naložil holandskou rodinu, několik nezbytností a vyrazili po hlavní silnici Berlín - Poznaň do Polska. Silnice byla nejen plná ruských vojsk, ale byla také téměř nepřetržitě ostřelovaná německými stíhači. Po strasti plné, asi sto kilometrů dlouhé cestě se Jožka s holandskou rodinou rozloučil v jednom malém městečku již na osvobozeném polském území. Zde se totiž potkali se svými krajany a Jožka jim zařídil přijetí do francouzského uprchlického tábora. Odtud pokračoval Jožka přes Polsko dál na Slovensko. Poblíž slovenských hranic se

přihlásil v jednom táboře Červeného kříže. Když jej vojenské auto vyložilo na konci ledna 1945 v kasárnách v Popradu, netušil, že se jeho návrat domů ještě na nějakou dobu oddálí. Chtěl v kasárnách jen přespat a ráno vyrazit dál na cestu. Když však ráno vstal, ostříhali ho a zařadili do výcviku k vojskům, která se připravovala k převelení na frontu. Na Slovensku zrovna probíhala mobilizace. Cvičili zde pod ruským vedením každý den od šesté hodiny ráno do desáté hodiny večerní za špatných hygienických podmínek a za ještě horší stravu. Naštěstí vše dobře dopadlo a Jožka byl v červenci roku 1945 spolu s ostatními studenty vysokých škol z armády propuštěn, aby mohl dostudovat. Z Popradu zamířil do Kolína, ač nevěděl, co s jeho rodinou je a zda vůbec ještě v Kolíně bydlí. Jeho rodina nemaje o něm již dlouho žádných zpráv, byl totiž delší dobu nezvěstný, jej téměř oplakala. Bylo to opravdu šťastné shledání.

Hned po svém návratu pokračoval Jožka ve studiu na Vysoké zemědělské škole v Praze. Na jaře roku 1946 je slavnostně promován a získává titul zemědělského inženýra ve strojírenském oboru. Po dokončení studia na podzim roku 1946 nastupuje Jožka znovu na vojnu. Přesto že má k dispozici patřičné dokumenty o tom, že byl nuceně nasazen (Jožka je organizován ve Svazu nuceně nasazených) a že později prošel na Slovensku vojenským výcvikem, rukuje na pět měsíců do Jinců u Příbrami a je zařazen k dělostřelectvu. Se svými frontovými zkušenostmi je mnohem znalejší a zručnější než mnozí mladí kapitáni a nižší důstojníci. Na jaře 1947 odchází do civilu a jako čerstvý absolvent vysoké školy nastupuje do svého prvního trvalého zaměstnání do Národního pozemkového fondu (pobočka ministerstva zemědělství) v Praze jako úředník.

19. duben 1947 je významným mezníkem jeho života. Je to datum Jožkova sňatku s Eliškou Kaplanovou, jeho celoživotní partnerkou. Mladá rodina bydlí v Kolíně, nejprve u Jožkových rodičů, později se stěhuje do vlastního bytu. V prosinci roku 1947 se rodina rozrůstá o prvního potomka syna Daga.

Při jedné z nespočetných debat s kolegy v úřadě kdosi Jožkovi navrhně, zda by se nechtěl stát kantorem, má k tomu prý nezanedbatelné předpoklady. Jožkovi se návrh zalíbí a jde se informovat na ministerstvo zemědělství. Zde ho přivítají s otevřenou

náručí a okamžitě jej přidělují na nejbližší možné učitelské místo. Tak nastupuje Jožka na podzim 1948 v zemědělské škole v Čáslavi jako učitel s aprobační zemědělské stroje. Protože učitelů je nedostatek, učí zde prakticky vše, co je potřeba. Po několika měsících odchází do Prahy studovat do Semináře pro výchovu profesorů na Královských Vinohradech, aby si doplnil povinné pedagogické vzdělání. Studium má denní formu, trvá rok a po jeho úspěšném ukončení se Jožka stává středoškolským profesorem a odchází se věnovat kantoriině zpět do Čáslavi. Zde působí od roku 1949 až do roku 1955. V roce 1950 dostane Jožka v Čáslavi přidělen byt a už nic nebrání tomu, aby se sem mohl natrvalo přestěhovat i se svou rodinou. To už je ale rodina větší o další přírůstek - syna Tomáše, který se narodil v roce 1950. Za Jožkova pobytu v Čáslavi se mu narodí v roce 1953 ještě i dcera Eliška.

V roce 1955 je Jožka přeložen z Čáslavi do Bystrého u Poličky, kde vykonává funkci ředitele zemědělské školy. Jeho pobyt tady trvá čtyři roky a v prosinci roku 1959 se rodina, teď už natrvalo, stěhuje do Moravské Třebové, kde Jožka nastupuje na Střední zemědělskou školu jako učitel. Na této škole vychovává za dobu svého působení nespočetnou řádku studentů a působí zde až do svého odchodu na zasloužený odpočinek v roce 1979. Ani v důchodu však činnorodý Jožka, ač na to má již plné právo, nelenoší a pracuje v nejrůznějších zaměstnáních.

Od roku 1979 je zaměstnán jako správce sauny na Školním statku. Zde pracuje dva roky, až do roku 1981. Následně se mu nabízí práce topiče v Domově důchodců. Jako vystudovaný zemědělec - strojař má oprávnění pro práci s vysokotlakými kotli a ústředním topením a ze zájmu zde také začíná pracovat. V Domově důchodců topí jednu sezónu a v Domě dětí a mládeže druhou, do roku 1983. Poté si dává nějaký čas oddech a v roce 1987 nastupuje na uprázdněné místo průvodce na moravskotřebovském zámku. Ve volných chvílích se také věnuje své zálibě a sepisuje svoje životní zážitky. Z těchto poznámek se zrodilo několik jedinečných a originálních knih např.: Pohádkový děda, Bouda na Ohři, Fousáč na Lužnici atd. Jako průvodce pracuje až do roku 1989, kdy odchází již na trvalý odpočinek.

V jeho na zážitky bohatém a plnohodnotném životě hrála velkou roli jeho životní partnerka, manželka Eliška. Prožili spolu mnoho dobrého a měli velice hezký vztah. Bohužel k velké lítosti všech, kdo ji znali, ji 26. srpna 1995 zastihla předčasná, nečekaná smrt.

První setkání Jožky se skautingem se uskutečnilo relativně později než by ten, kdo Jožku zná, čekal. Ke skautingu jej přivedl vedoucí oddílu „Kolínská trojka“. Měl předzřívku Jelen. Ten si Jožku vytípoval a pozval jej do rezervace kolínských skautů do Starého Kolína, kde měli svou chatu. Jožkovi se skautské hnutí se svými ideály, cíli,

náplní a výchovou zalíbilo a stal se členem oddílu „Kolínská trojka“, kterou vedl právě Jelen.

Kolínská chata

První tábor, který Jožka prožil, trval celý měsíc a konal se v červenci roku 1938 na Lužnici poblíž obce Stádlec nedaleko Tábora. Zde Jožka prodělal své první skautské zážitky a jako nováček získal nejen první skautské zkušenosti, ale také svou skautskou přezdívku Fousáč. Na tomto táboře také složil skautský slib. Pro Jožku to byl velice silný zážitek a jako vzpomínka na tento tábor vznikla později kniha „Fousáč na Lužnici“.

Fousáč na Lužnici

Druhý tábor se stejným oddílem probíhal v červenci roku 1939 na Želivce a po skončení tábora odjel Jožka v srpnu roku 1939 do Horky nad Sázavou, kde se konala Lesní škola.

Lesní školu vedl kolínský skaut bratr Dr. Josef Cyvín - Akéla. Trvala čtrnáct dní a Jožka zde mimo spousty nových přátel, zážitků, vědomostí a zkušeností získal i odznak absolventa Lesní školy a právo nosit šedý šátek.

Po prázdninách roku 1939 si Jožka vzal z „Kolínské trojky“ jednu družinu a založil oddíl „Galeje“ (kdo četl „Fousáče na Lužnici“ jistě si vzpomene, odkud pochází tento netradiční název oddílu). S oddílem pracoval až do úplného zákazu Junáka německými okupanty, do listopadu roku 1940. Hned po skončení války a po svém návratu do Kolína se Jožka znovu naplno zapojuje do činnosti obnoveného skautského hnutí (mnohé oddíly pracovaly za války skrytě dál). Znovu pracuje se svým oddílem „Galeje“ až do dalšího zákazu a pošlapání skautské organizace po únoru roku 1948.

V únoru roku 1946, spolu se svou budoucí manželkou, absolvuje kurz zimního táboření v Beskydech v místě zvaném Bílý kříž. Spalo se v chatě, ale dvě nebo tři noci se opravdu nocovalo venku na sněhu i v iglú.

Po násilném potlačení Junáka již Jožka aktivně nepracuje, ale stejně jako někteří další se i kolínští skauti občas v rezervaci ve Starém Kolíně scházeli a udržovali tak mezi sebou kontakty.

Nového obrození skautského hnutí (již druhé, které Jožka zažil) v památných dnech Pražského jara v roce 1968 se Jožka účastnil již v Moravské Třebové. Zde vzniklo nové středisko založené vedoucím první družiny Lišáků Miloslavem Kužílkem a bývalým skautem z Litomyšle Karlem Metyšem. Miloslav Kužílek jezdil na ústředí do Prahy a zde se od jednoho z členů (starého kolínského skauta se kterým Jožka tábořil na Lužnici, Očka) dozvěděl, že v Moravské Třebové žije jeden z předválečných a poválečných zkušených skautů z Kolína bratr Josef Pivec. V létě roku 1968 jej Miloslav Kužílek vyhledal, a tak se Jožka opět zapojuje do skautské činnosti. Během roku vydatně pomáhá budovat skautskou táborovou základnu na Kvíčalce.

Zde také v létě v průběhu srpna roku 1969 vede první skautský tábor nového střediska. Druhý tábor v létě roku 1970 již Jožka nevedl. Politická situace se vyostřovala a ředitel zemědělské školy nechtěl ztratit dobrého kantora. Tábor na Kvíčalce vedl bratr Jan Papežik, učitel z Nové Vsi, který měl již těsně před odchodem do důchodu, takže riziko nebylo tak velké. Na podzim roku 1970 po vzrušené a bouřlivé diskusi vedení převedl Vladimír Weissar skautské středisko pod pionýrskou organizaci. Další tábory, teď už pionýrských, od roku 1971 až do roku 1989 se Jožka víceméně pravidelně účastní i se svou ženou Eliškou a jsou zde nejen jako vydatná výpomoc v kuchyni.

Po roce 1990, kdy byla pionýrská skupina generála Sochora opět převedena pod obnovené skautské středisko, je Jožka členem oddílu oldskautů, stařešinou a významným pamětníkem předválečného, poválečného skautingu i historie našeho střediska.

V roce 1994 se dostalo Jožkovi od Ústřední rady Junáka, v zastoupení Okresní rady ve Svitavách, ocenění jeho dlouholeté, neumdlévající práce pro skautské hnutí. Byl mu udělen Řád věrnosti za odsloužená léta (tentokrát je to 60 let, co se Jožka stal skautem).

Jožka je člověk zručný v mnoha oblastech lidského konání. Je mimo jiné také dobrý hudebník. Hraje na housle, čelo, kytaru a mandolínu a byl členem místního hudebního souboru. Na táborech troubil na trubku a svůj um předal mnohým pozdějším táborovým trubačům. Za samostatnou zmínku stojí i Jožkova nebyvalá aktivita v literární a publicistické oblasti. Výše jsem už zmínil některé z jeho knih. Kdo jste měl to štěstí a některou Jožkovu knihu jste četl, jistě mi

dáte za pravdu, že tak bohatý a pěkně prožitý život má asi málokdo kolem nás. Jožkovi knihy jsou právě o jeho životě, jsou to literárně velmi dovedně zpracované vzpomínky s notnou dávkou humoru, napětí a vnitřní dějové dynamiky bez zbytečné sentimentality. Jožka je také dobrý překladatel z němčiny. Díky tomu, že v dětství navštěvoval školu, která byla v oblasti převážně osídlené německým obyvatelstvem, dokáže bez větších obtíží překládat i složité texty psané již málo používanou starou němčinou. Jožkova překladatelská činnost stojí jistě za zmínku. Pro svého kolegu ze školy přeložil knihu vzpomínek Frantze Neubauera (předseda Sudetoněmeckého Landsmanschaftu) na Moravskou Třebovou. Jak sám Jožka vzpomíná, při tomto překladu si „vyhrál“ s němčinou hlavně při překládání ukázek místního dialektu. Dalšími překlady jsou výňatky z místních německy psaných novin „Wochenblatt“ a „Schönhengster Zeitung“, vycházejících od poloviny 19. stol. do konce druhé světové války v Moravské Třebové a později již jako „Schönhengster Jahrbuch“ dále v Německu. Tyto noviny jsou uloženy v archivu místního muzea a Jožkou přeložené články jsou uspořádány do statí: „Hrady Hřebečska“ a „Historie starých domů v Moravské Třebové“. Jožka nemluví jen německy, k jeho jazykům znalostem patří také francouzština a ruština. Na závěr alespoň stručný přehled Jožkovy literární činnosti: „Fousáč na Lužnici“ (vzpomínky na první skautské táboření poblíž obce Stádlec nedaleko Tábora), „Pohádkový děda“ (vzpomínky na učitelství působící a zážitky s žáky těchto škol), „Hřešice“ (smyšlená romantická povídka sepsaná při pobytu v Königsberku), „Bouda na Ohři“ (vzpomínky na dětství), „Palouček“, „Roháče“, „Palouček po pěti letech“, „Beskydy“ (vzpomínky na společné táboření s manželkou Eliškou), „Okénka do duše“ (krátká sbírka veršů) a „Kytička“ (vzpomínky na dívky a ženy Jožkova života). V neposlední řadě je nutno zmínit také bohatou publikační činnost ve střediskovém časopise, za kterou byl Jožka tento rok oceněn hlavní cenou tohoto časopisu „Velkým třeskem“.

Přejme si, aby tento svým myšlením věčně mladý člověk a neumdlévající skaut byl ještě dlouho mezi námi a aby prostřednictvím svého poutavého vyprávění v nás probouzel nejen hlubší vztah ke skautskému hnutí, ale také úctu k minulosti, tradicím, romantickému snění a aby svým nenuceným způsobem rozdával svou bohatou životní moudrost.

Kam za turistikou ?

(3)

Biografie

25. 12. 1919 narozen v Obrnicích u Mostu
 1926 - 1930 obecná škola v Obrnicích
 1930 - 1933 studium na gymnáziu v Mostě
 1933 rodina se stěhuje do Kolína
 1937 maturuje na kutnohorské reálce
 1937 začíná skautovat v Kolíně
 1937 odchází studovat Vysokou školu zemědělskou
 1938 první tábor na Lužnici, poblíž obce Stádlce, zde skládá skautský slib
 1939 tábor na Želivce
 1939 Lesní škola v Horce nad Sázavou
 1939 - 1940 v Kolíně vede oddíl „Galeje“
 1939 nastupuje k dráze v Kolíně
 1943 nuceně nasazení k Deutsche Reichs Bahn
 1945 odchází z Königsbergu, přes Polsko a Slovensko míří domů
 1945 mobilizován v kasárnách v Popradu
 1945 propuštěn z armády, aby mohl dostudovat
 1945 - 1946 studium na Vysoké škole zemědělské
 1945 - 1948 v Kolíně vede oddíl „Galeje“
 1946 promován jako zemědělský inženýr rukuje na pět měsíců na vojnu do Jinců
 1946 absolvuje kurz zimního táboření na Bílém Kříži v Beskydech
 1947 začíná pracovat u Národního pozemkového fondu
 19. 4. 1947 sňatek s Eliškou Kaplanovou
 1947 syn Dag
 1948 nastupuje na zemědělské škole v Čáslavi
 1948 - 1949 studuje profesorský seminář v Praze
 1950 rodina se stěhuje do Čáslavi
 1950 syn Tomáš
 1949 - 1955 profesor v Čáslavi
 1953 dcera Eliška
 1955 ředitel zemědělské školy v Bystrém u Poličky
 1959 nastupuje na SZEŠ v Moravské Třebové
 1968 zapojuje se do činnosti moravskotřebovských skautů
 1969 vede letní skautský tábor na Kvíčalce
 1971 - 1989 s manželkou Eliškou se pravidelně účastní táborů na Kvíčalce
 1979 odchází do důchodu
 1994 ÚRJ vyznamenán Řádem věrnosti za odsloužená léta

PODNEBÍ

Západní okraj Hornomoravského úvalu po Litovelsku patří do teplé klimatické oblasti, do okrsku mírně vlhkého s mírnou zimou. Ostatní území patří do mírně teplé oblasti: Malá Haná do okrsku mírně suchého s mírnou zimou, údolí Svitavy po Březovou na Svitavou a Hornomoravský úval na severu po Šumperk do okrsku pahorkatinového, mírně vlhkého s mírnou zimou, a ostatní části území (Drahanská vrchovina, Svitavsko, území od Moravské Třebové k jihozápadu, západu, severu a východu patří do okrsku mírně vlhkého, vrchovinatého.

Průměrná roční teplota je v Hornomoravském úvalu vyšší než 8 °C, směrem proti vodním tokům se snižuje a klesá až pod 6 °C, ve vrcholové části Drahanské vrchoviny a na Hřebči. Srážky se pohybují na většině území mezi 600 až 650 mm ročně. Na Drahanské vrchovině a na celém severu a severozápadu je srážek více, až přes 700 mm ročně. Směrem do Hornomoravského úvalu srážek ubývá, až pod 600 mm ročně, vlivem závětrí Drahanské vrchoviny a hor, které tvoří k severu její pokračování.

ROSTLINSTVO

Ráz květeny v oblasti je hercynský, tj. shodný s průměrným rázem středoevropské vegetace. V území se zajímavým způsobem střetávají rostliny různých květenných oblastí. Doznívají zde východní, karpatské druhy rostlin, např. ploštičnick smrdutý (*Cimicifuga foetida*), který u Hřebečova má nejzápadnější lokalitu svého rozšíření, pryšec madloňovitý (*Euphorbia amygdaloides*), kozlík trojený (*Valeriana tripteris*). Do území sestupují některé vysokohorské druhy, jako udatná lesní (*Aruncus silvester*), oměj šalamounek (*Aconitum napellus*), šafrán Heuffelův (*Crocus heuffelianus*), kýchavice bílá (*Veratrum album* subs. *lobelianum*), bika lesní (*Luzula silvatica*), nebo žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*). Z rostlin alpského původu, které u nás na vápnitých podkladech přetrvávají od dob ledových - dealpinů - lze uvést např. starček skalní (*Senecio rupestris*), nebo pčhavu vápnomilnou (*Sesleria calcarea*). Na výsluných svazích údolí řek a na vápnitých horninách do území pronikají četné teplomilné rostliny, jako koniklec velkokvětý (*Pulsatilla vulgaris* subsp. *grandis*), sasanka lesní (*Anemone silvestris*), kosatec různobarvý (*Iris variegata*), hvězdnice chlumní (*Aster amellus*), a mnoho dalších. Z atlantických, západoevropských rostlin, které do oblasti pronikají, je možno uvést pcháč bezlodyžný (*Cirsium acaule*), prasetník lysý (*Hypochoeris glabra*) nebo písečnatku nejmenší (*Arnoseris minima*).

Teplomilné stepní a lesostepní rostliny doznívají v oblasti zejména na okraji Hané. Tráva vousnatka prstnatá (*Bothriochloa ischaemum*) proniká k Třešínu u Litovle, podle Třebůvky k Vranové Lhotě, podle Svitavy a k Moravské bráně u Křetína. Na Malé Haně proniká mnoho teplomilných druhů až do okolí Jevíčka, např. mochna bílá (*Potentilla alba*), růže galská (*Rosa gallica*), chrpa Triumfettiho (*Centaurea montana* subsp. *triumfetti*). Na opukách údolí Svitavy roste u Hradce ještě hvězdnice chlumní (*Aster amellus*). Na vápencích Zkamenělého zámku u Javoříčka roste mařinka sivá (*Asperula glauca*), medovník meduňkolistý (*Melittis melissophyllum*), kostřava sivá (*Pestuca glauca*), nebo pčhava vápnomilná (*Sesleria calcarea*). U Boskovic roste lýkovec vonný (*Daphnechorum*).

Původní lesy podle údolí řek a v rovinatějších místech v Boskovické brázdě i na Svitavské plošině byly dubiny s habrem, na vyhrívaných místech s babykou.

V podrostu takovýchto původních lesů rostou často podléška (*Hepatica triloba*), plícník lékařský (*Pulmonaria officinalis*), konvalinka (*Convallaria majalis*), na teplotně příznivých místech s čilimníkem černajícím (*Cytisus nigricans*), tolitou lékařskou (*Cynanchum vincetoxicum*), kopretinou chocholičnatou (*Chrysanthemum corymbosum*), kokoříkem lékařským (*Polygonatum odoratum*) aj. Většina ploch dřívě zaujatých dubinami je dnes ornou půdou. Z plevelů roste na teplotně výhodných místech např. hrachor hliznatý (*Lathyrus tuberosus*), hlaváček letní (*Adonis aestivalis*) a dejvorec stroškový (*Caucalis lappula*). V loukách nižších poloh se dřívě vyskytoval kosatec sibiřský (*Iris sibirica*), dnes např. kosatec žlutý (*Iris pseudacorus*), v svahových loukách roste hvozdník kartouzek (*Dianthus carhusianorum*), mochna přímá (*Potentilla recta*), sesel roční (*Seseli annuum*), dobromysl (*Origanum vulgare*) aj.

Na teplotně méně příznivých místech, zvláště na svazích údolí a vyvýšenin, jsou místy velmi krásně vyvinuty bukojedlové lesy s příměsí klenu, jilmů, lip, smrku aj., někde s příměsí tisu (*Taxus baccata*), který zde má vyjimečně bohatou lokalitu s několika sty stromů u Nové Vsi. Roztroušeně nacházíme tis po celé délce Hřebeč nebo na zkameněném zámku u Javoříčka.

V podrostu bučin jsou na jaře bohatě kvetoucí porosty sasaneček (*Anemone nemorosa* a *A. ranunculoides*), kyčelnice devítilisté a cibulkonosné (*Dentaria eneaphylos* a *D. bulbifera*), česneku medvědího (*Allium ursinum*), v létě s bažankou vytrvalou (*Mersucialis perennis*), náprstníkem velkokvětým (*Digitalis ambigua*), místy s lilí zlatohlavou (*Lilium martagon*), pryšcem mandloňovitým (*Euphorbia amygdaloides*), nebo i se střešníkem (*Cypridium calceolus*). V polohách bučin jsou dnes většinou vysázeny porosty smrku a borovice..

Na chudších podkladech je hojná borovice lesní, často s podrostem z borůvky (*Vaccinium myrtillus*), která v červenci do oblasti

láká mnoho sběračů. Někde roste i brusinka (*Vaccinium vitis-idaea*), hruštičky (*Pirola rotundifolia*) aj., vzácně se vyskytuje zimozelen (*Chimaphila umbellata*).

Na loukách ve středních polohách kvete na jaře pryskyřčnick prudký (*Polygonum bistorta*), v létě toten lékařský (*Sanguisorba officinalis*), pcháč zeliný (*Cirsium oleraceum*), potoční (*C. rivulare*), šedý (*C. canum*). V polích je hojný plevel chmerek roční (*Sclearanthus annuus*), šťovík menší (*Rumex arvensis*), ohnice (*Raphanus raphanistrum*), pomněnka rolní (*Myosotis arvensis*) aj.

Ve vyšších polohách bukojedlových lesů je častá příměs horských rostlin, např. žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*), kapradiny laločnaté (*Polystichum lobatum*), knotovky červené (*Melandrium rubrum*), chrastavce lesního (*Knautia silvatica*), zimolezu černého (*Lonicera nigra*), devětsilu bílého (*Petasites albus*), kostřavy lesní (*Festuca silvatica*), v světlých místech s růží alpskou (*Rosa pendulina*).

V prameništích loukách vyšších poloh kvetou upolíný (*Trollius europaeus*), čertkus luční (*Succisa pratensis*), tolije bahenní (*Parnassia palustris*), všivce (*Pedicularis silvatica* aj.), zvonečník hlavatý (*Phyteuma orbiculare*), pcháč bahenní (*Cirsium palustre*), suchopýr úzkolistý (*Eriophorum angustifolium*), někde i mečík střechovitý (*Glaucidium imbricatum*), nebo kýchavice Lobeliova (*Veratrum album* subsp. *lobelianum*), arnika (*Arnica montana*), bledule jarní (*Leucoium vernum*). Mnoho vstavačovitých rostlin kvete v loukách jižních přítoků Moravské Sázavy. U Horního Štěpánova roste i šafrán Heuffelův (*Crocus heuffelianus*), který dříve rostl i u Rozstání a u Maltína. Botanicky velmi bohaté jsou rašelinné louky na Svitavsku (Hřebeč) a v severní části Dražanské vrchoviny. Najdeme zde např. vrbu plazivou (*Salix repens*), rosnatku (*Drosera rotundifolia*), záběhlík bahenní (*Comarum palustre*), vachtu třílistou (*Menyanthes trifoliata*), řebríček betrám (*Achillea ptarmica*), u Svitav i plavuň zaplavovanou (*Lycopodium inundatum*), u Pavlova klikvu (*Vaccinium oxycosmos*), u Lanškrouna i ďáblík bahenní (*Calla palustris*).

Z kulturních plodin se v území pěstuje pšenice, žito, ječmen, oves, brambory, len aj., v příznivých polohách i cukrovka, z ovocných dřevin kromě jabloně, třešně a švestky v chráněných polohách i ořešák. Ovocné sady jsou hlavně v okrajových partiích Boskovické brázd.

Z parků je po botanické stránce velmi bohatý zámecký park v Čechách pod Kosířem, dále Biskupice u Jevíčka, Boskovice aj.

ZVÍŘENA

Oblast nevzniká zvláštnostmi ve složení zvířeny. Původní bohatá zvířena vymizela vykáčením lesů již na konci středověku a během začátku novověku.

Dnešní druhy zvířat jsou úzce spjaty s podmínkami svého životního prostředí. V oblasti Malé Hané se může proto mluvit o TZV. zvířeně stepní. Není zastoupena četnými

druhy, ale zato se některé druhy zde vyskytují ve velkém, až škodlivém množství (myši a hraboši, dvě malé kunovité šelmy - lasice a méně hojný hranostaj, v okolí lidských obydlí krysy a potkani, ze škodné zvěře pak tchoř).

Z lovné zvěře žije zde zajíc, králík divoký a koroptev, bažant, srnec obecný a daněk, z oblasti Orlických hor sem zasahuje jelen, u Hartinkova se chová jelen - sika. U Biskupic a u Hartinkova jsou chováni též mufloni. V lesích i polích se od druhé světové války opět vyskytuje pravidelně černá zvěř, předtím již zcela vyhubená. V hornatějších polohách zejména Dražanské vrchoviny žije tetřev lesní, méně již jeřábek lesní a zcela ojediněle se vyskytuje i tetřev hlušec.

Jako škodná se v celé oblasti vyskytuje poměrně často liška obecná, vzácněji jezevec, tchoř, celkem běžná je kuna skalní, vzácnější již kuna lesní. U vodních toků zdomácněla ondatra a nahradila tak mizící domácí vydra. Při potocích se zdržují drobní hlodavci jako rejsek vodní. V poválečné době se objevila v oblasti i menší šelma, pronásledující slabší kusy smí, rys ostrovid.

Běžným ptákem je hnědavý drozd, v lesích různé druhy sojek, čečetka zimní, ořešník kropenatý, různé druhy pěnkav a sýkor. V teplejších částech oblasti žijí hrdličky.

V zimě v této oblasti přezimuje mnoho severských ptáků, kteří sem přilétají ze severu, např. pěnkava jikavec, lezkoslav severní aj. Ozdobou ptačí říše je při vodách ledňáček říční, v lesích lelek lesní a mandelík hájní.

V polích se kromě běžné vrány občas vyskytuje havran a kolem lidských sídlišť se zdržuje kavka obecná. Z dravců uvidíte plachtit po obloze nejčastěji káně rousné nebo káně lesní, poštolka, krahujce, někdy i jestřába. Při rybnících najdeme celé kolonie vodního ptactva. Jsou to vedle racka chechtavého a různých druhů divokých kachen:

TDC nabízí:

	cena
Novinky	
M. Procházková – Skautskou stezkou za pokladem nejvzácnějším	28,-
I. Kudrnová – Světlušky, pojďte si hrát	15,-
Skautský seminář ELS	25,-
K. Skála – Je nás pět a třináct zároevň	60,-
B. Šula – Pohádky Lesní Moudrosti – 2. díl	65,-
Fundraising 96 – fin. zdroje pro neziskové org.	50,-
Časopisy	
Skauting roč. 35 ks	15,-
Skaut-Junák roč. 39 ks	19,-
Světýlko roč. 4 ks	8,-
starší ročníky časopisů za sníženou cenu	
Skauting roč. 34 kompl.	99,-
Skauting roč. 33 kompl.	50,-
Skauting – jednotlivá čísla st. ročníků ks	3 až 5,-
Skaut-Junák roč. 38 kompl.	99,-
Skaut-Junák roč. 37 kompl.	50,-
Skaut-Junák – jednotlivá čísla st. ročníků ks	5,-
Speciály Fons	
M. Nevrlý – Chvály Zadní Země	26,-
L. Rusek – Člověk a výtvarné dílo	21,-
L. Rusek – Lesní Moudrost	25,-
P. Blešser – Příběhy k zamyšlení I	20,-
Občasníky 5/2, 5/4	14,-
M. Vosátka – Kde domov můj	24,-
M. Nevrlý – Nejkrásnější sbírka	49,-
Edice Skautské Prameny	
Rádce skautské družiny	45,-
Skautský oddíl III.	65,-
P. Hájek – S víčaty krok za krokem	65,-
Skautská družina	65,-
Program skautských táborů	65,-
Etapové hry	65,-
Produkce střediska Vavéha České Budějovice	
Smečka volá 2 – Zpíváme s víčaty	12,-
Smečka volá 3 – Hry na výletě	10,-
Lodní knížka pro víčata	25,-
L. Rusek – Kalendář 1997	40,-
Dále nabízíme	
I. Mikšovič – Měděný důl	79,-
W. Hansen – Vlč, jenž nikdy nespí	77,-
M. Černá – ABC nejen pro skautky	88,-
V. Břicháček – Skautské putování po stezce životem	45,-
Z. Kratochvíl – Čtení o noži a mačetě	40,-
V. Fanderlík – Listy Jurovi	15,-
V. Fanderlík – Táborové epištoly	12,-
Junák Hlásí speciál – Seminář WOSM	15,-
J. Kostková – Tělesná výchova pro skautky	5,-
Tajemství Žlutých skal – kreslený seriál	10,-
Integrace zdr. postižených do skautské činnosti	10,-
Předpis pro činovníké zkoušky	5,-
	cena
doprodej do archivu	
75. výročí založení dív. skautingu 1915-1990	3,-
V. Janík, J. Zachariáš – Táborový 91	3,-
Historie čes. skautingu slovem a obrazem	10,-
Plakát krojový předpis	5,-
Plakát M. Čermáka – Skautský tábor	5,-
doprodej knih bez pevné obálky	
Miloš Kosina – Poklady dobrodruhů	10,-
Jaroslav Novák – Statečná srdce	10,-

lyska černá, slípka zelenonohá, roháč, čírka obecná a bukač malý. Na loukách v nižších mokřinách spatříte čápa bílého.

V horských bystřinách žije pstruh potoční, v tekoucích vodách jsou okouni, parmy, cejni, lipani, mníci, mřenky a ojediněle i štiky. I zdejší rybníky slouží k chovu kaprů. Rybářsky zajímavá je také Smolenská přehrada.

Zmije se vyskytují ojediněle na slunných pasekách a na kamenitých stránich.

Mezi vzácné druhy brodek patří např. chrobák vrubounovitý, který si z trusu zhotovuje známou kuličku, dále klikoroh devětsilový, řada střevlíků a stonožek.

(pokračování příště - Historický obraz)

Demi

Z junácké konference na Internetu

Na následujících dvou stránkách předkládám výtah nejzajímavějších témat, která byla diskutována v junácké internetové konferenci v posledním období. Jsem si vědom toho, že asi ne všichni to budete číst, ale ti z Vás, kteří se k tomu odhodlají, zde naleznou mnoho zajímavých myšlenek o současných bolestech naší organizace (nadbytečný aparát, byrokracie aj.). Pro nedostatek času na „počštění“ Vám texty předkládám v původní internetové podobě, i když jsem si vědom, že se tím stávám dalším horkým kandidátem na Černého Petra. (Jessie)

Potřebuje Praha Pražskou radu?

Volební období PRJ se chýlí ke konci, čeka nás tedy opět snem a volby nové PRJ. Pražská rada je v naší organizaci raritou. Městské rady existují ještě v Brně a v Ostravě, ale tam zastávají vlastně funkci ORJ - střediska jsou napojena přímo na městskou radu a ta je zastupuje v jednání s ústřední radou a jinými subjekty (městský magistrát atd.). My v Praze jsme ve všem o něco vpředu. Máme také o jednu radu navíc. Každý člen na ni platí ročně 30,- Kč (letos 20,-). Rada nám zajišťuje dotace od magistrátu (1), činovníky zkoušky (2), Svojsíkův závod a Závod vlcát a světlušek (3) a přechod Brd (4). A to je asi tak všechno. Máme na to placeného tajemníka a klubovnu v Hostivíři za roční nájem 160 000 Kč ročně (podle rozpočtu na rok 1996).

Již na minulém sněmu podávalo 19. Středisko pplk. Valy návrh na zrušení PRJ a nahrazení jedním placeným činovníkem. Tento návrh sněmem neprošel (resp. neprošlo ani jeho přečtení v plném znění). To škoda, protože uvažování o návrhu by přinejmenším otevřelo oči ostatním střediskům a ORJ, které jsou stále v roli "yesmanů" - prikyvovců, kteří pouze říkají "yes". Větsina z nich si prostě neumí představit, že by tato (nadstandardní) rada neexistovala. "Kdo by nás kontroloval?", "Komu bychom odevzdávali registraci?", "Kdo by dělal přechod Brd"?

Zkusme se ale podívat na situaci opačně:

K čemu potřebujeme Pražskou radu? (Ze stanov ani nějakých vyšších instancí její existence dana není). PRJ existuje proto, že ji střediska a obvody potřebují. Na co? Odpovědi jsou vlastně uvedeny výše:

Dotace MHMP. Činovnícké zkoušky. Svojsíkův závod a Závod vlcát a světlušek. Přechod Brd.

To jsou cinnosti PRJ, které považují za prospěšné. To, že se schází různí zpravodajové a resi nějaké "problemy", že kterých pak pro oddíly nic nevyplýne, je mimo předmět mé úvahy. Snad ještě lesní škola, ale PLS má svůj vlastní program, který PRJ nijak nepodléhá, PRJ ho kryje pouze právní subjektivitou. Podívejme se na těchto pet bodů a uvažujme dále. Je pro tyto cinnosti nutný orgán, s X členy, X funkcemi a X vydají? Proberme cinnosti jednu po druhé.

Dotace MHMP (Magistrát hl. m. Prahy).

Magistrát vypisuje každoročně konkurs na dotace pro pražské organizace, tedy i pro organizační jednotky Junaka působící na území Prahy. Máme tak vlastně výhodu proti mimopražským ORJ, kterým třeba jich obecní či okresní úřady neprispívají. Na stejnou cinnost jako MHMP vypisuje konkurs také MSMT (celorepublikové). Ze zákona je dano, že na jednu akci můžeme čerpat pouze jednu statní dotaci. Můžeme si tedy vybrat, zda zadat dotaci po MHMP, nebo MSMT. Dotace MHMP je výhodnější. Zpravidla to byva více peněz, které na střediska vyjdou, a hlavně nám zaplatí 100% vydají, nemusíme si tedy část projektu platit sami, jako u projektu MSMT (dává pouze 70%). Háček je ale v tom, že MHMP (zcela pochopitelně) odmítá jednat s každým střediskem nebo okresem zvlášť, ale je ochotno jednat pouze s pražským ústředím - pokud existuje, nebo s ústředím republikovým. Musí tedy být někdo, kdo zpracovává projekty vybere od okresu, sumarizuje (secte) je a předá magistrátu. To by mohl být onen placený člověk, kterého navrhovalo 11. středisko. Problem je ale v tom, že toho musí někdo platit, a ze dotace, které nám budou přiděleny musí MHMP nekam poslat (a to buď na pražské ústředí, nebo URJ). Kdybychom tedy zrušili PRJ, museli bychom si domluvit s hospodářským odborem URJ, zda by tyto záležitosti nevyřizoval hospodářský ústředí (což by nemohl být zase tak velký problem), nebo zda by URJ nezamestnala na částečný úvazek - nebo možná jen na dohodu o provedení práce) jednoho hospodáře pro Prahu. Pokud by URJ nemela pro tohoto člověka peníze, nebo by je nechcela dát (Proc mají mimopražské okresy platit Praze hospodáře?), museli bychom posílat zvýšený registrační poplatek URJ tak, aby se z něho zaplatil částečný úvazek pražského hospodáře. Tyto peníze bychom ale brali z oněch dvacetí Kč, které každý člen na ORJ. Čtvrtinový úvazek by nás stal 20 - 30 000 ročně, tj. asi 5 Kč na jednoho člena. Rozhodne to není celoroční práce za 10.000 měsíčně a není k tomu potřeba "klubovna" za 160 000 Kč. Pokud by tato možnost z jakýchkoliv důvodů nevyšla, je možná alternativa c. 2: Jednáním s magistrátem bychom poverili některou ORJ (event. středisko), které se tak stane z pohledu magistrátu "pražským ústředím". Oproti alternativě s URJ je tato možnost složitější o to, že maloktera ORJ či středisko umí vyúčtovat placeného zamestnance. Ale toto vyúčtování by prováděl prave onen placený člověk, takže snad jen, že by dostal nějakou korunu navíc. (Korunu doslova, neboť 1 Kč na člena je cca 7.500 na Prahu.

Činovnícké zkoušky.

Ve všech mimopražských okresech pořádají činovnícké zkoušky buď ORJ nebo "oblastní rady", což nejsou zadně volené orgány, ale výchovni zpravodajové nebo předsedové rad z okresu, kteří se sejdou, protože jejich ORJ potřebují pro své vůdce uspořádat kurzy a zkoušky či jiné akce okresního rozsahu.. Tato "rada" nepotřebuje právní subjektivitu, neboť formálně může zkoušky pořádát kterakoliv ORJ (čekatelské dokonce středisko). V Praze již kurzy a zkoušky pořádají nekteří ORJ a pokud vím, přihlášky jsou otevřeny i ostatním obvodom. Na většinu pražských obvodu již máme absolventy LS, kteří jsou pro zkoušky zárukou. Za to, že se zkoušky skutečně plní, jsou zodpovědní výchovni zpravodajové středisek a obvodu. Svojsíkův závod a Závod vlcát a světlušek.

Platí tu totiž jako u činovníckých zkoušek. Vítězná ORJ dostane za (cestný) úkol uspořádat příští městské kolo. Myslete, že by to ORJ nezvládla? Přechod Brd.

Je to opět ta sama situace. Bud můžeme organizování přechodu předávat (nebude to "jako vloni" ale objeví se něco nového) a nebo poverit "staly brdský tým" dobrovolníkovi, který formálně stresí některá ORJ nebo středisko (kvůli penězům). Tady se mohou realizovat zkoušení organizatori přechodu Brd.

Lesní školy.

PLS, stejně jako všechny ostatní LS zatím nemá právní subjektivitu, potřebuje tedy někoho, kdo jí organizačně zastřeší. To může být kterakoliv středisko, nebo ORJ - jako je tomu u ostatních LS, nebo mohou LS získat statut "zvláštní organizační jednotky", který ale není příliš výhodný.

O co tedy jde: Navrhují zrušit Pražskou radu Junaka jako vyšší organizační jednotku, protože její existenci, vzhledem k nízké efektivitě, považují za zbytečnou.

Co se stane, když snem PRJ zruší? Pražská rada zanikne, bude třeba zlikvidovat její závazky, rozdělit majetek a nahradit to, co bylo na PRJ funkční necím jiným.

Navrhovaná alternativa: Zástupci ORJ se budou nadále scházet, pokud budou počítovat potřebu o necem se dohodnout. (Je zcela v kompetenci ORJ, koho bude na tato setkání vysílat, zpravidla by to mohli být předsedové ORJ, ne vých. zpravodajové.) Vytvoří se tak zhruba dvanáctičlenný tým, který bude pracovat na tom, co ORJ skutečně potřebují. Je pochopitelné, že má-li být tento tým akceschopný musí si zvolit svého šefa, dohodnout pravidla hry, rozdělit úkoly. Rozdíl mezi současnou PRJ je v tom, že tento tým budou tvořit pouze zainteresovaní, bude jich méně, budou se moci lépe dohodnout. Nebude je muset volit žádný zbytečný snem, nebudou muset mít volené výchovné zpravodaje ani revizní komisi, nebudou moci mít placeného tajemníka ani "klubovnu", na kterou by zadali vysoké dotace, které mohou dostat ostatní.

Pracovní tým zajistí zpracovávání dotací některou z uvedených variant. Zlikvidováním závazků a rozdělením majetku mezi ORJ bude poverena bývalá PRJ, pod dohledem revizní komise bývalé PRJ, předsedu ORJ a URJ.

Druhá strana mince.

Rozhodnutí, která nás zbaví nadstandardního članku, znamená automaticky zvýšení nároku na cinnost ORJ a středisek. Co si dohodneme a zorganizujeme, to budeme mít. Težko pak budeme moci mít rady formálních "zpravodajů", kteří "jakoby" plní své funkce, těžko budeme moci říkat "to je věc tech nahore". Jedno nahore si totiž zrusíme. Jsem ale názoru, že jedine tak dosáhneme zajmu oddílů a středisek o to, co se "tam nahore" vlastně děje. Dalším problemem je základna v Červeném Hradku, kterou má PRJ v dlouhodoběm pronajmu. Její zachování by byl nesnadný úkol pro odstoupající PRJ a nový tým předsedu ORJ.

Zvažte tedy všechna pro a proti, ujasněte si, které z uvedených problémů se tykají vás a vaši zodpovědnosti. Volte dobře!

Daniel Kucera, vůdce 55. střediska

Re: K diskusi o PRJ

Jmenuji se Milos Becvar, jinak Prof. Studuji FEL CVUT obor počítání, v Junaku jsem od roku 1990. V současné době jsem vůdcem 101. střediska ZHSK v Praze 1 (Máme klubovnu v Nerudově ul. c. 33). Po 4 letech práce s vlcaty jsem začal vlóni v zari vest skautský oddíl. Pracuji jako organizační zpravodaj ORJ Prahy I a měl jsem tu šanci si zkusit být v minulosti výchovným zpravodajem ORJ.

Rad bych se připojil k diskusi o smyslu PRJ.

Nejprve obecně: Shodli jsme se na tom, že vyšší orgány Junaka (tedy i PRJ) mají usnadňovat práci "tem dole" tedy v tomto případě ORJ, střediskům a především vedoucím oddílů. Tyto vyšší orgány mají tedy smysl pouze pokud práci usnadňují, nikoliv ji přidělávají. V současné době vzhledem k nedostatku dospělých musí funkce ve vyšších orgánech Junaka vykonávat často ti, kteří zároveň vedou oddíly. Faktem je, že co skautská rada = min. jedna schůze měsíčně. Má-li dotýcný to stěsti, že je ještě nějakým zpravodajem, může hrozit, že vyšší rada si vyžádá další schůzi techto zpravodajů. (Na úrovni PRJ se takto scházeli napr. výchovni, ale i organizační zpravodajové). Po 7 letech fungování Junaka mám vtíravý pocit, že počet schůzí, které se nijak neodráží v moji práci s dětmi převyšuje ty, které jsou prospěšné.

Opravdu potřebujeme tolik funkci->schuzi abychom mohli dobre vest deti skautskou metodou ? Ptam se proto, ze dospelych v organizaci stale ubyva a ma-li tedy cenu otravovat vedouci oddilu vykonavanim funkci, které nejsou tak nezbytné ?

Nebo jinak : Cela naše organizační struktura je vymyšlena na to, že máme dostatek dospělých k vykonávání všech potřebných funkcí. Jiz v současnosti musíme často "volit" do funkcí lidi, o kterých víme, že svou práci nebudou vykonávat dobře (a to nemusí být vždy nekvalitou lidí, ale také jejich pretížeností). Musíme tuto funkci prostě někým "zaplatnout". Není na case v době, kdy nás neustále ubývá, zamyslet se nad skromnějším fungováním organizace s min radami (schuzemi) a min "nutnými" funkcionáři ?

A nyní konkrétně k PRJ :

Myslím, že Dan dobře vystihl, které funkce PRJ považuje za potřebné a prospěšné. Z mého pohledu nejde ani tak o peníze, které PRJ stojí (to vážně nestojí za rec), jako o způsob fungování PRJ. Kому se zda být formulace zrušení PRJ příliš radikální může být místo toho reforma fungování. Kdo se někdy zúčastnil jednání PRJ ví, že efektivita setkání cca 30 lidí je minimální. PRJ jako orgán na úrovni Prahy nedokázala zorganizovat zadnou výchovnou akci s výjimkou těch, které jsou zmíněny v Danově návrhu. PRJ v současné podobě nikoho nekoordinuje. Ve skutečnosti si všechny obvody pracují na "vlastním písečku", schuze předsedu je dobrá pouze na vzájemnou výměnu informací o tom, co kdo porada (k tomu není ovšem třeba se scházet). To, že jednání PRJ (ne pouze předsedu ORJ) každý měsíc vyprodukuje cca 3 - 4 stránky A4 papíru na měsíc, kterými se poté musíme zabývat cca 1 hodinu na schuzi ORJ, nic není o užitečnosti nebo nutnosti tohoto orgánu. Často se na PRJ někdo s někým o necem hádá (ostatní to zpravidla nezajímá), PRJ slouží nekterým jejím voleným činovníkům k tomu, aby se na jejich schuzích mohli poslouchat a přesvědčovat se o vlastní důležitosti. A nebo je pro ně PRJ platformou k tomu, aby mohli kritizovat ústřední radu (hlavně asi proto, že do ní už nebyli zvoleni).

Kdo se někdy zúčastňoval schuze výchovných zpravodajů, ten ví, že výchovní Praha řeší celý rok následující "problemy" :

- koordinace výchovných akcí obvodu (pouze si obvody vymění informace, co kdo kdy porada)

- od listopadu do března se na cca 4 schuzích "resi" Prechod Brd

(poslední schuze slouží k vyhodnocení odevzdávaných testů)

- od března do června se připravuje Pražské kolo závodu (vlcat nebo Svojskova)

- vlastní výchovné akce PRJ - zdravotní kurs - vzhledem k neschopnosti PRJ si některé obvody museli zajistit vlastní, úroveň čekatelského a vůdcovského kursu na Praze je snad nejhorsí ze všech, mnohé obvody si dokáží zajistit lepší.

Opravdu musíme naše výchovné zpravodaje zatezovat tím, aby se každý měsíc zúčastňovali takto neefektivních schuzi ? Je asi smutnou pravdou, že Praha je ze skautského hlediska příliš velká na to, abychom dokázali smysluplně spolupracovat. Zkušenost říká, že lépe spolupracují ti, kteří se vzájemně znají. Proto je tak hrozné organizovat něco na úrovni Prahy (uvážíme-li, že to člověk to nazor).

A ještě jedno specifikum má Praha. Je jí divný výchovný odbor. Ten se vyznačuje především tím, že zakazuje poradání obvodních vůdcovských zkoušek pro devčata. Vždy, když mám poslat některou z našich devčat na kurs nebo zkoušky, bojím se, že po setkání se "sestrami" jiz přestane mít chut být skautkou.

K další užitečnosti PRJ - klubovny na poradání kursu si jisté zmíněné obvody dokáží najít jinde. Využitelnost kopírky - to je asi jen pro vyvolené, stejné musíme všechny materiály pro PRJ kopírovat my (viz hlasek taboru). Telefon k bratru Padrlíkovi kromě PRJ jisté slouží dobře jeho obvodu a středisku.

Je toho mnoho, co by se dalo ještě uvést na podporu Danova návrhu, nechci, aby se mail protáhnul a zatím končím. Tesím se na Vase další názory.

Prof. (XBECVAR@cslab.felk.cvut.cz)

Re: K diskusi o PRJ

Ac jsem z Brna a problém PRJ mne moc netoci, musím vyjádřit souhlas s některými poznámkami k tomuto tématu od Profy. Tykaly se především zjednodušení chodu organizace, ulehčování práce podřízeným orgánům místo zatezování a pod. Obzvláště pasaz o zakázání hlasek a podobné je vcelku typická.

Jsou asi fáze, kdy je třeba prosadit některé úpravy (rozuměj zjednodušení), i když se jisté spousta dekorovaných bratři ozve, neb přijdou o funkci.

Na závěr jen malý příklad. Naše středisko (106) členu nemá oldskautský oddíl (už nemusí být). Ac donedávna byl, ihned jak nebyl poviny jsme jej zrušili. Proc? Protože by jeho vedoucí musel chodit na schuze a vypisovat hlasek o jeho aktivitách (a není mezi námi nikdo, kdo by se tak nudil, aby něco takového podstupoval). Takže nám fungují Vlčata, Junáci a rovery a ti, kteří třeba nechtějí být aktivní, ale chtějí nás podpořit svým členstvem a občasnou pomocí se registrují u nekterého z těchto oddílů (jedna se o cca 10 lidí). Na závěr jen otrepané V jednoduchosti je síla.

Marek "Medvidek" Waldhans (waldhans@hunter.math.muni.cz)

Re: K diskusi o PRJ

Ahoj vsichni, nepamatuju se, jestli už jsem někdy psal, představit se neuskodí: Jmenuju se Ondřej Balík neboli Vlč, je mi 23 let, sedm let jsem (společně se Sycem a Pascalem) vedl oddíl Keya, teď už travím čas s rovery. Ovšem od svých osmnácti let jsem měl to štěstí být hlavním vedoucím, a tak jsem se, jako většina z nás, s užasem dovídal, že i kdybych se pretrhl, nedělám pro oddíl dost, jestliže nemám vůdcovské zkoušky, že náš oddíl není skautský, jestliže je koedukovaný, že výsata domovenka na levém rukavce je proti jakýmsi předpisům, že v typi nemuze být nikdy "skautský" poradek, protože má kulatý pudorys... Vlastně, omlouvám se, to asi znáte sami. K tématu: velmi souhlasím s Profou, především s vetou: "vyšší orgány mají smysl pouze pokud práci usnadňují, nikoliv ji přidělávají". Rekneme už to vážně a nahlas: základní jednotkou naší organizace je oddíl, v něm žijí (a jsou primó vychovávaní a vedení) její členi, na oddílech spočívá základní zodpovědnost za kvalitu celé organizace. Jejich svoboda k rozhodování a váha jejich hlasu v každodenním provozu by měla být uměrná této zodpovědnosti.

A dál: Opravdu, at kdo chce nebo nechce, naše organizace postrada "dospele", kteří by zastávali ony přecetné funkce v různých radách. Ony ty funkce samy o sobě jsou trochu osetmetné: kdo má při radném vedení oddílu dostatek času na něco podobného? A nevede-li už oddíl, kde pak bere jistotu, že je stále ještě "in", že stále ještě slouží oddílům a jejich potřebám, a ne už jen samoučelne byrokracií? Ovšem, v klidu počkejte, ono se totiž lidí natolik nedostava, že rad bezesporu časem ubýde. Problém je jinde: mnozí se bude muset smířit s tím, že "ztencení" organizace s sebou ponese její jistotu decentralizaci. Nemluví o jakémkoli stupeni, ale představme si organizaci složenou z jejich základních bunek - oddílů, kterým poskytují (především ekonomicky, "právně-statutární", podle dohody i jiný) servis střediska, zatezovaná malým ústředím pro styk s ministerstvy apod.

Kdo bude poradat všechny ty akce (Svojsikovy závody atd.)? Nechte to na střediscích, vsak ony se dohodnou...a navíc se uvidí, je-li o tyto akce v oddílech zájem. Kdo bude vydávat publikace? Už teď vydávají ty nejlepší příručky centra na Ústředí nezávislá, a časopisy se stejně nezdají prosperovat ani teď. Jste jednou: smířme se s tím, že v praxi zůstava hlavní a základní organizací oddíl, který se podle své potřeby o organizaci opře nebo ne. Dovedu si velmi dobře představit osvědčení pro vůdce, vyžadovaná ne anonymní komisí u zkoušek, ale starsími vůdci oddílu nebo vůdci střediska. Bude to mít vyhodu: taková vůdcovská osvědčení totiž budou konečně smysluplná, vůdce oddílu (a nekde střediska) své lidi zna a zna jejich zkušenosti i zodpovědnost. Organizace tedy bude vedet, že její oddíly vedou ti právi lidé (což je, zda se mi, jediný myslitelný účel vůdcovských zkoušek vůbec). Krátce, ona decentralizace povede k tomu, že organizace bude konečně prave tak velká, jak budou oddíly potřebovat, a bude sloužit jim, ne naopak.

Kdo docetl moje zbožná práni až sem, tomu dekuju a obdivuju ho, závěr už bude stručný: velmi se primlouvám za odbourání PRJ jakožto zdravý počatek zdravého ztencování Junaka. Neodehrava se snad vychova tak jako tak v oddílech? K čemu tedy funkce výchovného zpravodaje? Už na úrovni střediska je diskutabilní, na vyšších úrovních...to je spátný vtíp. S divícím výchovným výborem máme své zkušenosti i my, naše devčata na kurz nebo zkoušky rádi neposíláme, není-li to životně důležité...

Z kansaskeho Manhattanu (oba6646@ksu.edu) zdravi Vlč

Vudcovske zkousky

Onehda jsem skladal VZ. Nekolik poznamek. Prosim, vyvedte mne z omylu.

1. Vudcovske zkousky nemaji zadny pravni dopad.
2. Vudcovske zkousky se muzou stat prostredkem buzerace - viz. Prof. a
3. Vudcovske zkousky maji vyznam, ale nebylo by spatne je prepracovat a prijmout jiny model. Nekdo jiz na tom pracuje. Je ten dotycny na siti a mohl by k tomu podat nejake zakladni informace, nebo se dozvime az vysledek?
4. Okruhy temat jsou prevzaty z knizky Brichacek: Skautsky oddil a to presne podle nazvy kapitol (doufam, ze se nepletu v nazvu knihy)
5. Rozhoduje to, jestli clovek rekne, co chteji slyset zkousejici, ne, co umi.
6. Cekatelky by mohli byt uz v 15, aby clovek mohl snadneji ziskat praxi a nehonilo se to na posledni chvili.
7. Proc je zdravotnoveda na zkouskach, kdyz kazdy musi mit zdr. kurs.

Mozna nekdo z vas vi o necem, co mi jaksi uniklo. Hlavne by me zajimalo, jak daleko je avizovana priprava zmeny a jestli by bylo mozne ji diskutovat alespon na siti, neboť se muzou objevit podstatne pripominky, které muzou autori zmen zapracovat. Pamatuju me, konference postihne hlavne ty, kteří vedou oddily, nebo budou vest a proto se jich tato otazka tyka nejvice (jednak jich, ale i jejich nastupcu).

Medvidek

Re: Vudcovske zkousky

...tým lidí teď pod vedením Václava Brichacka vyhodnocuje anketu o vzdělávání činovníků, která před časem vyšla ve Skautingu. Většina kritiky současných zkoušek, která tu teď zazněla, se tam často objevuje také. O výsledcích ankety budu ještě informovat po jejím úplném zpracování.

Jiri Danda - Arci